

Prolog

Omul se trezește și simte că pleoapele sale opun rezistență. În timp ce rațiunea lui amortită încearcă să înțeleagă ce înseamnă acest lucru, el percepe niște pete neclare, lipsite de contur. Clipește o dată, de două ori, dar asta nu face imaginea mai clară. Se întreabă dacă nu cumva a băut prea mult cu o seară înainte, dar, în mod ciudat, nu-și mai poate aminti.

Ar vrea să ridice mâna ca să-și ștergă firișoarele alunecoase de pe pupile cu degetul mare și arătătorul, dar brațul nu-i dă ascultare. Ba chiar nici nu și-l mai simte.

Panicat, încearcă să ridice celălalt braț, fără să reușească.

Din câteva bătăi, inima lui accelerează de la ritmul egal de repaus la sprint. Oare este legat? Ce gând absurd! Mai mult, dacă ar fi așa, tot și-ar putea simți membrele.

Dar, de fapt, ce naiba se întâmplă?

Oare s-a culcat într-o poziție incomodă și i-a amortit brațul? I se întâmplase adesea așa ceva, dar întotdeauna numai la un braț sau un picior, celelalte membre puteau fi mișcate normal.

Mintea îi strigă că trebuie să-și adune puterile, că este cu neputință să fie paralizat. Mobilizându-și toată puterea

voinței, încearcă din nou să-și schimbe poziția brațelor, a picioarelor, a tălpilor, să ridice măcar un deget... Nimic.

Nu-și poate întoarce capul nici măcar cu un centimetru. Doar mușchii oculari funcționează, așa că poate să-și miște ochii și măcar dispar firisoarele.

Se uită fix la tavanul cu panouri din aluminiu, de un argintiu mat. Nu este dormitorul lui.

Cuprins de panică, respiră din ce în ce mai agitat.

Concentrează-te, își ordonă. Trebuie să te concentrezi naibii încă o dată! Uită-te în jur!

Deasupra lui, pieziș, este montată o lampă plată, pătrată, prin a cărei sticlă mată se strecoară lumina rece a tuburilor de neon.

Privirea lui se îndreaptă spre stânga, se oprește pe altă lampă, ceva mai mică decât cea de deasupra lui. La marginea de jos a câmpului său vizual licărește ceva de culoare închisă, care își schimbă poziția. Dar, ca să poată vedea mai clar ce este acolo, ar trebui să întoarcă lateral capul măcar puțin, ceea ce nu reușește, în ciuda tuturor eforturilor.

Se teme că în curând frica îl va copleși cu totul și îi va paraliza și gândurile. Nu-și poate permite asta. Trebuie să se forțeze să gândească organizat.

Poate că totul este doar un vis? Subconștientul l-a mai înșelat, în somn, făcându-l să creadă în cele mai nebunești lucruri. Că a căzut într-un întuneric fără fund sau că poate să zboare.

Dar acesta nu este un vis, deoarece oricât de clare ar fi fost aceste episoade, nu le-a simțit niciodată la fel de reale ca pe situația prezentă. În plus, apar brusc frânturi de memorie,

iar aceste fragmente sunt suficiente pentru a-i accelera pulsul deja rapid.

A venit acasă de la un prânz de afaceri. Și, da, băuse câteva pahare de vin, dar nu fusese beat. Soția lui era la serviciu în schimbul de noapte. El a intrat în bucătărie, și-a scos niște suc din frigider și a luat câteva înghițituri. Apoi a aprins lumina din living și a vrut să meargă spre canapea, dar... nu-și amintește să fi ajuns acolo. Între acele câteva secunde și trezirea lui de acum se deschide un hău întunecat.

Un zgomot de lângă el îl readuce în camera cu tavan argintiu. Un... clinchet.

Ar vrea să strige „Alo!” și „Ajutor!”, dar nici corzile vocale nu-l ascultă, cum nu-l ascultă nici membrele. Panica îl apucă din nou în ghearele reci și simte că nu va mai putea rezista mult timp.

Calm, se îndeamnă el. Gândește-te. Trebuie să existe o explicație pentru toate acestea!

Din nou, zgomote alături. Cineva se află cu el în această cameră, acum este destul de sigur de asta. Oare să fie cel care l-a adus în această situație? Desigur că el trebuie să fie! Cine altcineva și-ar vedea de treburi cu cineva paralizat alături?

Se întreabă dacă este gol și în același moment se gândi dacă nu cumva există motive mai importante de îngrijorare. De exemplu, ce anume l-a făcut aparent incapabil să se miște, dar să respire în continuare și să-și poată mișca ochii.

Poate zace într-un spital? După un accident vascular cerebral? Dar, în acest caz, soția lui nu ar sta lângă patul lui, ținându-l de mână? Vorbindu-i și explicându-i ce s-a întâmplat?

Deci trebuie să se fi întâmplat altceva. Ceva despre care ea nu știe nimic, pentru că dacă...

Un cap se mișcă atât de brusc în câmpul lui vizual, încât s-a temut că i se va opri inima.

Gura și nasul bărbatului sunt acoperite de o mască din pânză verde, părul îi este ascuns sub o bonetă de aceeași culoare. I se văd doar ochii.

Un doctor. Un chirurg. Deci, până la urmă, un spital?

Când bărbatul se aplecă puțin mai mult deasupra lui și apăsă o mână, în timp ce ochii fixau un loc pe pieptul lui, i se opri respirația. Degetele ascunse într-o mănușă din cauciuc strâng un bisturiu a cărui lamă strălucește argintiu în lumina difuză și care coboară încet spre coșul pieptului.

Nu! strigă el mut. Nu face asta! Nu sunt anesteziat. Nu vezi că ochii mei sunt deschiși și se mișcă?

De parcă bărbatul i-ar fi auzit vocea mută, mâna se ridică și dispare din nou din câmpul său vizual. De ușurare, ochii i se umplu de lacrimi; vede capul ca prin ceață. Dar o altă observație, care amenință să-l scoată din minți, înlătură sentimentul de ușurare.

Chiar dacă nu poate mișca nici măcar degetul mic, este evident că un lucru a rămas funcțional: senzațiile sale. A simțit limpede când lacrimile i-au curs pe față, așa că va putea simți și altceva. Durerea. Privirea lui caută frenetic mâna cu bisturiul, rămâne pe bustul omului încă aplecat peste el și-i aduce cruda revelație: acesta nu este un spital, iar bărbatul nu este medic.

Un medic dintr-un spital nu poartă un șorț de cauciuc alb cu pete vechi și noi de sânge. Așa ceva poartă un măcelar.